

Bilag 2

Nyere britisk forskning om parental alienating behaviors (PABs)

Formål

Dette bilag gennemgår to nyere britiske studier af professor Benjamin Hine om såkaldte *parental alienating behaviors* (PABs) – altså adfærd, der kan skade eller svække et barns relation til den anden forælder.

Studierne er relevante i forhold til vejledningsudkastets omtale af "de få sager" på trods af, at de ikke direkte siger noget om omfanget i Danmark.

Det er også vigtigt at skelne mellem:

PABs: konkrete handlinger fra en forælder, som kan påvirke barnets syn på eller relation til den anden forælder.

Forældrefremmedgørelse: en mere samlet tilstand, hvor barnet over tid afviser en forælder uden en rimelig forklaring i barnets egne erfaringer.

De to ting er ikke det samme, og det har betydning for, hvordan resultaterne skal forstås.

Forældreperspektivet – Hine m.fl. 2025

I 2025 publicerede Benjamin Hine sammen med flere forskere et studie i *Journal of Family Violence*, hvor 1.005 fraskilte eller separerede forældre i Storbritannien deltog.

Deltagerne blev rekrutteret via et større panel. Forskerne vurderer, at gruppen samlet set ligner den britiske befolkning af skilte forældre, men understreger samtidig, at der ikke er tale om en fuldt repræsentativ national stikprøve.

Hovedresultater

Når forældrene blev spurgt direkte, om de havde oplevet, at den anden forælder forsøgte at skade deres relation til barnet, svarede:

39,2 % ja.

26,8 % oplyste, at det havde haft reel betydning for deres relation til barnet.

Når forskerne i stedet brugte en mere detaljeret måling af konkrete adfærdstyper, angav:

59,1 %, at de havde været udsat for mindst én form for PAB.

Samtidig viste analysen, at:

- 25,3 % blev vurderet som mål for PAB uden selv at udøve det
- 16,0 % som udøvere
- 27,9 % som både udøvere og mål
- 30,8 % rapporterede ingen PAB

Blandt dem, der overhovedet havde oplevet PAB, udgjorde de rene "mål" 36,5 %.

Studiet fandt også en sammenhæng mellem PAB og dårligere mental trivsel, herunder symptomer på depression og PTSD. Det er dog vigtigt at understrege, at der ikke er tale om dokumenteret årsagssammenhæng.

Fremmedgørende adfærd er ikke det samme som forældrefremmedgørelse

Studiet viser samtidig, at man skal være varsom med at blande begreberne sammen.

Forskerne arbejdede med en mere streng model for egentlig forældrefremmedgørelse, hvor flere forhold skal være opfyldt samtidig – blandt andet vedvarende kontaktmodstand, tidligere god relation og fravær af andre forklaringer.

Studiet viser at den type adfærd, der kan indgå i en fremmedgørelsesproces, forekommer langt oftere end det indtryk, man kan få af formuleringen "de få sager".

Det peger på behovet for at opdage og vurdere adfærden tidligt – men også for at undersøge årsagerne grundigt i hver enkelt sag.

Børneperspektivet – Hine m.fl. 2026

I 2026 publicerede samme forskergruppe et studie i *Frontiers in Public Health*, hvor 1.004 unge voksne i alderen 18–25 år i Storbritannien blev spurgt om deres barndomserfaringer. Studiet beskrives som en af de første større undersøgelser af PAB set fra børneperspektivet.

Resultaterne viste, at mange havde oplevet former for fremmedgørende adfærd i barndommen. Selv i de mest forsigtige opgørelser havde flertallet oplevet mindst én form for sådan adfærd fra en af forældrene.

En mindre, men stadig betydelig gruppe rapporterede mange forskellige former for påvirkning.

Studiet fandt også sammenhænge mellem PAB og senere problemer som:

- øget afstand til en forælder
- symptomer på PTSD
- depressive symptomer
- og i nogle tilfælde selvmordstanker

Forfatterne understreger selv, at der er tale om sammenhænge – ikke bevis for årsag.

Metodiske forbehold

Studierne bygger på selvrapportering, hvilket altid indebærer usikkerhed. Det kan fx handle om erindringer, fortolkning af oplevelser og forskelle i, hvordan adfærd forstås. Særligt 2026-studiet bygger på voksnes tilbageblik på deres barndom, hvilket kan påvirke resultaterne.

Da der ikke tale om danske data, kan resultaterne derfor ikke overføres direkte til danske forhold, men de kan bidrage til en bredere forståelse.

Betydning for den danske vejledning

Det centrale i forhold til den danske vejledning er ikke de konkrete tal fra Storbritannien. Pointen er snarere, at forskningen ikke giver grundlag for på forhånd at antage, at fremmedgørende adfærd kun forekommer i "få sager".

Samtidig viser studierne, at man skal være meget præcis i sin brug af begreber:

- PAB er ikke det samme som forældrefremmedgørelse
- adfærd er ikke det samme som dokumenteret årsag til kontaktbrud
- og barnets reaktion kan ikke stå alene som forklaring

Det taler for tre ting i dansk praksis:

1. For det første bør man være varsom med at beskrive fænomenet som sjældent uden et egentligt datagrundlag.
2. For det andet bør manglende danske data ikke føre til, at problemstillingen nedtones, men til at den undersøges bedre.
3. For det tredje skal der være en klar sondring mellem adfærd, barnets reaktion og årsagen til reaktionen.

Det afgørende er derfor at undgå to fejl:

1. At en forælder fejlagtigt bliver vurderet som fremmedgørende.
2. At reel fremmedgørende adfærd ikke bliver opdaget i tide, fordi man undervurderer, hvor ofte den kan forekomme.

Kilder

Hine, B.A. m.fl. (2025): *Examining the Prevalence and Impact of Parental Alienating Behaviors (PABs) in Separated Parents in the United Kingdom*, Journal of Family Violence.

<https://link.springer.com/article/10.1007/s10896-025-00910-4>

Hine, B.A. m.fl. (2026): *Prevalence and impact of parental alienating behaviors (PABs) in adults aged 18–25 in the United Kingdom*, *Frontiers in Public Health*.

<https://www.frontiersin.org/journals/public-health/articles/10.3389/fpubh.2026.1803173/full>

Hine, B.A. (2024): *Parental Alienation – What Do We Know, and What Do We (Urgently) Need to Know?*

<https://doi.org/10.1891/PA-2023-0015>